

Samantha Geimerová

DÍVKÁ

Život ve stínu
Romana Polanského

OMNIBOOKS

Vyšlo v Atria Books, divizi Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2013 by Samantha Geimer
Afterword copyright © 2013 by Lawrence Silver
Translation © 2014 Vlastimil Dominik
ISBN 978-80-87788-34-9

Samantha Geimerová

Lawrence Silver

Judith Newmanová

DÍVKA

Život ve stínu Romana Polanského

OMNIBOOKS

2014

*Víte, pane Gittesi, většina lidí se nikdy
nedostala do takové situace,
aby v určitou chvíli, na určitém místě...
byli schopni čehokoliv.*

JOHN HUSTON K JACKU NICHOLSONOVI
VE FILMU ROMANA POLANSKÉHO
Čínská čtvrť

PŘEDMLUVA

Ne. Ani za prase. Nemůžu to udělat znovu.

Estes Park, Colorado, 27. září 2009. Chladný vzduch, sníh na vrcholcích hor, listy skořicovníků a zlatavá barva – něco tak odlišného od božské jednotvárnosti počasí u nás na Havaji. S manželem jsem byla na dlouho očekávané dovolené na pevnině, abychom oslavili narozeniny v rodině, chytali pstruhy a pozorovali jeleny v říji. Cítili jsme se obzvlášť slavnostně. Dave odešel v 6 hodin ráno z našeho hotelu na ryby. Vděčně jsem se zase zakutala do postele. Ve čtvrt na devět zazvonil telefon.

Byla to moje kamarádka Dawn. Vždycky o mě pečovala. „Musím ti něco říct, tak se prober a dávej pozor,“ řekla. Byla jsem okamžitě bdělá. Věděla jsem, že se jí přihodilo něco špatného. Sebrala jsem odvahu.

„Zatkli Romana Polanského.“

Proboha. To nebyla špatná zpráva pro ni. Byla to špatná zpráva pro mě.

„Sam? Slyšela jsi, co jsem říkala?“

Když jsem našťvaná, tak sprostě nadávám. Nemohu si pomoci. Stává se ze mě čtrnáctiletý kluk. „Do prdele, do prdele, do prdele, to je průser.“

„Zatkli ho ve Švýcarsku,“ řekla Dawn. „Právě jsem to slyšela ve zprávách.“

Nevolnost, panika. Potřebuji svou rodinu. Potřebuji svou matku. Potřebuji Xanax.

Toto je zpráva CNN:

Švýcarská policie v neděli oznámila, že ve Švýcarsku byl na základě několik desítek let starého zatykače kvůli obvinění ze sexuálního deliktu spáchaného v Kalifornii uvězněn Oscary oceněný režisér Roman Polanski.

Polanski, 76 let, byl v sobotu při pokusu přicestovat do Švýcarska vzat do vazby, sdělila policie v Curychu. Mluvčí švýcarského ministerstva prohlásil, že Polanski byl zatčen při příletu na letiště.

Žil několik desítek let ve Francii, aby se v případě vstupu do Spojených států vyhnul uvěznění a v roce 2003 se odmítl osobně dostavit k převzetí ceny Filmové akademie za nejlepší režii ve filmu „Pianista“.

Režisér přiznal v roce 1977 svou vinu v jediném bodu obžaloby, že měl nezákonný pohlavní styk s nezletilou třináctiletou dívkou. Ale před vynesením rozsudku ze Spojených států uprchl a americké úřady na něj vydaly v roce 1978 zatykač.

Problém je v tom, že se tahle zpráva nezmiňuje o šílenství, které jeho odletu předcházelo – mimořádně egocentrický soudce, ohromná nejistota ohledně rozsudku, případ, který se neodehrával v soudní síni, ale v médiích.

A je zde ještě jeden problém – uvěznění Romana Polanského bylo v jistém smyslu i mým uvězněním. Protože tou třináctiletou dívkou jsem já.

Můžete si říct, *proboha, vždyť je to všechno strašně stará historie*. Koneckonců, je rok 2013; jemu je osmdesát a mně padesát let. Je jedním z nejoslavovanějších režisérů na světě. Já mám skvělého manžela, nádherné děti, báječný život. Co mají v tuto chvíli jeho problémy společného se mnou?

No, nic. A všechno.

Nazvat případ znásilnění, kterého se měl dopustit Roman Polanski, cirkusem, je jenom mírné přehánění. Pro média se až do procesu s O. J. Simpsonem v roce 1995 nemohlo nic vyrovnat jeho opojné kombinaci sexu, proslulosti a nemravnosti. Úplně

každý, kdo zažil tuto nechutnou kapitolu v historii Hollywoodu nebo o ní četl, měl na slavného režiséra a dívku, kterou podle obžaloby omámil drogami, prováděl s ní úchylné sexuální praktiky a znásilnil ji – tedy mě – nějaký názor.

Pohledy lidí na případ Polanského vypadají nějak takto: byl to odporný pedofil a díky své popularitě mohl uniknout před spravedlností. Nebo: byl to problémový člověk, který kvůli svým hrozným zážitkům v dětství nedokázal rozeznat rozdíl mezi dítětem a mladou ženou. Případně: ne, vždyť ona to byla mazaná Lolita. Nebo možná ten nejobvyklejší: ona byla váhavou, ale nakonec ochotnou aktérkou v šílených ambicích své matky, která chtěla mít ze své dcerušky filmovou hvězdu.

Kdo byl predátorem? A kdo byl kořistí? Podezřelí jsme byli všichni - byl Roman sexuální násilník? Narafičila to moje matka tak, aby mohla slavného režiséra vydírat a použila svoji dceru jako návnadu? Objevovaly se stále nové argumenty. Možná jediným člověkem, který tu dobu prožíval a nijak podstatně nepřispěl svým dílem k debatám o tom zločinu a jeho dozvukům jsem byla já. Proto jsem si pomyslela, že by vyličení mého příběhu mohlo být dobrým nápadem.

Ale tyhle úvahy mi přišly na mysl až několik měsíců po Polanského uvěznění. Ten den jsem byla v úplně zvláštním rozpoložení. Říkala jsem si: tak se teď rozluč s klidem; vítejte mediální noční můry. Protože jsem věděla, že kdykoliv bude ve zprávách něco o Polanském, budu v nich také já.

No řekněte sami; líbilo by se vám, kdyby se o té nejšílenější věci, která se vám v dospívání přihodila, mluvilo pořád dokola v televizi a pak se rozebírala na všech možných blozích?

Jasně, taky si myslím, že ne.

Zavolala jsem domů a řekla svým synům, aby odpojili telefon – za prvních pár hodin tam bylo už třicet vzkazů a během několika dalších dnů by jimi byl můj advokát Lawrence Silver úplně zaplavený. Tak jak jsem se děsila každé zmínky o Romanovi Polanském ve zprávách, vůbec jsem si nedokázala představit, že by hlad

po tomhle příběhu přivedl novináře až do Kauai. K mým dveřím. Moji synové se stali vězni ve svém vlastním domě. Fotografové hlídali prostor před mým pozemkem. Seděli v autech, čekali a popíjeli zvětralou kávu. Jakpak teď ta znásilněná holka vypadá? Je tlustá, hubená, pěkná, vrásčitá? Představte si, jaké měli moji synové, kterým bylo tehdy sedmnáct, jedenadvacet a sedmadvacet, potěšení z úvah, proč jejich máma vyvolává takovou pozornost. Nikdo rád nemyslí na to, jak někdo jejich mámu líbal, a už vůbec ne za takových okolností.

Jakmile jsem to uslyšela, zavolala jsem Davemu: „Z rybaření bohužel nic nebude. Máme problémy. *Hned* se vrať.“ Také jsem zatelefonovala mámě, která byla u mé tety, jež bydlela na naší trase směrem domů. „Co provedl teď?“ ptala se. Vůbec ji nenapadlo, že by to uvěznění mohlo po dvaatřiceti letech nějak souviset se *mnou*.

Vydali jsme se do Denveru a přespali jsme v hotelu blízko letiště. O Romanově zatčení se psalo ve všech novinách a zpráva běžela na prouzcích na zpravodajských kanálech. Ve foyeru byla moje tvář na obrazovkách všech televizorů v baru. „Všichni zírají,“ zašeptal Dave. Skutečně? Nevím. Možná to byla jenom jeho představitivost. Měla jsem pořád sklopenou hlavu. Ale recepční si všimla mé fotografie v denverských novinách a vyměnila nám pokoj, abychom byli na bezpečnějším poschodí. Byla jsem tomu hotelu velice vděčná, protože to bylo na dalších několik týdnů naposledy, kdy jsem měla klid.

Na havajském letišti nás očekával houf fotografů. Jak mohli vůbec vědět, jakou linkou přiletím? Myslím, že ve všech leteckých společnostech jsou špiclové. Bylo to nepříjemné, ale rychle to skončilo. Ovšem s Davem jsme neměli na vybranou – nemohla jsem jít domů a narazit na paparazie. Tu noc jsme přespali v mé kanceláři. Po několika dnech vyšel článek, kde se psalo, že jsem „zjevně naštvaná a vypadám unaveně a ztrhaně“. Spíš vyčerpaně a rozzuřeně.

Když jsem se odvážila jít domů, většina šmíráků a bulvárních

fotografů táboření před mými dveřmi nevrle vzdala. Musela jsem to svěřit svým synům; pomohli mi. Sledovali auta parkující před domem a křičeli na každého, kdo sem přicházel očímat. Můj syn Alex dokonce vyšel ven a neustále fotografoval jednoho z fotografů, dokud neodešel. Museli rozmlouvat svým přátelům, aby nevyvolávali střety s fotografy a udržovat tak klid.

Během několika dalších dní jsme měli přes dvě stě telefonických hovorů, skoro všechny od novinářů, a to nepočítám ty, které přišly do Larryho kanceláře. Ve stejnou dobu bratrance mého manžela – Geimerovy v Kalifornii – otravovali lidé klepající na jejich dveře. Jméno Geimer bylo neobvyklé a novináři se domnívali, že by mohli vědět, kde mě najdou a jaké mám zaměstnání. V představách lidí z médií jsem zřejmě měla na tu dobu před desítkami let hrozná vzpomínky. Měla jsem děsivé vzpomínky, to ano, ale na *ně*.

Proč se tohle všechno teď děje? Je pravda, že Spojené státy mohly usilovat o Polanského zatčení a vydání kdykoliv od roku 1978 na celém světě. Ale v tu chvíli jsme nic nevěděli. Ani jsem netušila, že Polanski může odjet z Francie. Neměla jsem vůbec zdání o tom, že měl ve Švýcarsku chatu a napůl tajně cestoval do různých zemí. Tehdy jsem si jen myslela – proč udělal něco tak pitomého? A proč mám to všechno prožívat znovu?

Zavolala jsem svému advokátovi Larrymu Silverovi, který mi řekl: „Ani já nevím, co to má znamenat. Nic nedělejte, já to zjistím.“

Něco nebo někdo dráсал staré rány. Možná to byl Steven Cooley, republikánský okresní prokurátor v Los Angeles, který se, nikoliv náhodou, ucházel o funkci nejvyššího státního zástupce státu. Měl pocit, že musí všem ukázat, kdo je velký *machr* a usilovat o ukončení tohoto proslulého neuzavřeného případu.

Najednou jsem si vybavila, jak nepříjemně jsem se v Kalifornii a zejména v Los Angeles hodně let cítila. Celebrity tam prostě znamenají mnoho a pro určitou část obyvatel jsou *vším*. A jakmile byl do něčeho zapletený slavný člověk, vzplanuly velké emoce.